

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce **B. V.**, zast. JUDr. Petrem Kasíkem, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, **za účasti J. V.**, proti žalovanému **Městskému úřadu Čáslav**, Žižkovo nám. 1, Čáslav, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2004, č. j. 44 Ca 30/2003 – 191,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se výše označený žalobce spolu s J. V. domáhali toho, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí dle § 135 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, kterým by bylo uloženo J. a M. M., vlastníkům stavebního pozemku č. 86 a na tomto pozemku nacházející se nemovitosti č. p. 146, to vše v kat. území Č., strpět vstup žalobců na výše označené nemovitosti za účelem provedení stavebních prací na nemovitosti žalobců a aby jim bylo uložena povinnost umožnit zde stavbu lešení na st.p. č. 86 a na domě č. 146 v části přilehlé k č. p. 224, a dále umožnit vstup na půdu, střechu a

pavlač domu č. p. 146, a strpět rozkrytí krytiny, přísun materiálu a pohyb osob, a to na dobu nezbytně nutnou, nejméně 1 měsíc.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 5. 2004, č. j. 44 Ca 30/2003 - 191 výrokem I. žalobu zamítl a výrokem II. uložil žalobcům společně a nerozdílně zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 5132 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 150/1992 Sb., soudní řád právní (dále jen s. ř. s.). Tvrdí, že žalovaný zůstal v řízení zahájeném dle § 18 správního řádu prvním návrhem stěžovatele (evidovaným pod č. j. 1008/98) nečinný, neboť nedostál své povinnosti vydat rozhodnutí ve lhůtě dle § 49 správního řádu, tj. bezodkladně, případně ve lhůtě 30 dnů, ani neuvědomil stěžovatele, že bude rozhodnuto v prodloužené lhůtě. Protože žalovaný zůstal déle než polovinu roku nečinný, obrátil se stěžovatel se stížností na Ministerstvo pro místní rozvoj a toto dne 28. 5. 1999, poté co konstatovalo konkrétní nedostatky, jichž se měl žalovaný v průběhu správního řízení dopustit, uložilo žalovanému vydat rozhodnutí o žádosti stěžovatele.

Stěžovatel tvrdí, že se žalovaný závěry výše uvedeného ministerstva neřídil a namísto toho oznámením ze dne 21. 7. 1999, č. j. 1133/99 zahájil nové řízení ve věci opatření na sousedním pozemku. V tomto případě se dle stěžovatele jednalo o řízení nové, zahájené nikoliv na návrh stěžovatele, ale z podnětu žalovaného. V postupu žalovaného stěžovatel spatřuje porušení zásady *ne bis in idem*, když žalovaný zahájil *ex officio* sám správní řízení, ačkoliv řízení v téže věci již bylo zahájeno dřívějším podáním stěžovatele. V této souvislosti podotýká, že ve správním spise je založeno rozhodnutí o přerušení řízení, zahájené na návrh stěžovatele, toto však stěžovateli nebylo nikdy doručeno. Stěžovateli se proto procesní postup žalovaného jeví jako účelový a směřující k tomu, aby nebylo zjevné, že hrubě překročil lhůtu k vydání správního rozhodnutí. Na základě výše uvedeného stěžovatel setrvává ve svém názoru, že řízení, zahájené dne 20. 8. 1998 na základě jeho návrhu nelze považovat za ukončené. K této stížnostní námitce stěžovatel jako důkaz předkládá stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 9. 9. 2005, jehož obsahem je podaný výklad k § 18 správního řádu – způsob zahájení správního řízení - v návaznosti na řízení vedená dle stavebního zákona.

Pokud soud ve svém rozsudku uvedl, že proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 1999, č. j. výst. 1133/99 stěžovatel nepodal odvolání a toto rozhodnutí nabylo právní moci, neodpovídá podle stěžovatele toto tvrzení skutečnosti. Stěžovatel, stejně jako J. V., se proti uvedenému rozhodnutí odvolali podáním ze dne 20. 8. 1999; o tomto odvolání dosud nebylo rozhodnuto.

Za nepřesvědčivé a nesprávné považuje stěžovatel rovněž vyřízení námitek podjatosti, jež uplatnil v předchozích řízeních, v podrobnostech pak odkazuje na obsah správního spisu, jež měl soud k dispozici.

Stížnostní důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu, spatřuje stěžovatel v nedostatku důvodu rozhodnutí a v neprovedení navrhovaných důkazů. Krajský soud se dle stěžovatele v odůvodnění rozsudku nevypořádal s tvrzením, že stěžovateli nikdy nebylo doručeno rozhodnutí žalovaného o přerušení řízení. Pochybení soudu spatřuje dále v tom, že tento neprovedl stěžovatelem navržený důkaz, spočívající v předložení předmětného rozhodnutí o přerušení řízení žalovaným stěžovateli, a toto neprovedení důkazu ve svém rozhodnutí nijak neodůvodnil. Podle stěžovatele bylo třeba

v soudním řízení postavit najisto, zda správní řízení zahájené na návrh účastníka (stěžovatele) bylo či nebylo přerušeno, aby bylo možno zjistit, které úkony byly v tomto řízení provedeny.

Za nesprávný považuje stěžovatel rovněž právní názor krajského soudu, jež vyslovil, že žalovaný vydáním rozhodnutí dle § 135 odst. 1 stavebního zákona č. j. výst. 1133/99 ze dne 17. 8. 1999 splnil svoji povinnost vydat rozhodnutí v řízení zahájeném na návrh stěžovatele dne 20. 8. 1998, a tedy žalovaný nezůstal nečinný. Namítá, že rozhodnutí bylo vydáno pod jiným číslem jednacím, než pod kterým bylo vedeno řízení zahájené na jeho návrh, nezmiňuje se o návrhu stěžovatele a v odůvodnění je výslovně uvedeno, že jde o rozhodnutí vydaném v řízení, jež bylo zahájeno oznámením žalovaného z 21. 7. 1999. Protože výše označené rozhodnutí žalovaného „nesplňuje“ dle stěžovatele jak požadavky jeho původního návrhu, tak výše zmiňovaného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj, nedávalo mu právní jistotu, jak přesně při stavebních pracích postupovat, aby nepřekročil hranici oprávnění užívat sousední nemovitost. Podle stěžovatele výše uvedené rozhodnutí žalovaného nereagovalo dostatečně na jeho požadavek přesného určení míry a způsobu užití sousední nemovitosti a tomu odpovídající povinnosti vlastníka této nemovitosti tato omezení strpět. Poukazuje přitom na skutečnost, že ve svém návrhu požadoval umožnění vstupu na sousední pozemek a stavbu za „účelem provedení fasády na bočních zdech“, žalovaný ale předmětným rozhodnutím v části 1) rozhodl o „přístupu za účelem nahození části štítové zdi“, tedy o přístupu pouze pro část stavebních prací, o něž stěžovatel žádal. V této souvislosti pak znovu opakuje svoji námitku, že toto rozhodnutí žalovaného nenabývalo právní moci a není vykonatelné, neboť se proti němu stěžovatel i J. V. odvolali podáním ze dne 20. 8. 1999. Popírá rovněž, že by rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 1999 akceptoval a tvrdí, že na základě tohoto rozhodnutí se žalovaným jednal pouze o tom, že v důsledku procesních pochybení žalovaného již nemá prostředky ani možnost jak stavební práce s „několikaletým zpožděním“ provést. Po žalovaném požadoval proto náhradu vzniklé škody, přičemž za pomoci takto získaných prostředků by stavební práce dodatečně provedl.

Na základě výše uvedeného proto navrhuje, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Praze byl zrušen a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Součástí kasační stížnosti je i návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s.

Žalovaný se přes výzvu soudu k podané kasační nevyjádřil.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že podáním ze dne 20. 8. 1998 bylo zahájeno správní řízení ve věci žádosti stěžovatele o povolení vstupu na sousední pozemek č. p. 86 a na tomto pozemku nacházející se nemovitosti č. p. 146, jehož vlastníky jsou manželé M., za účelem provedení stavebních prací (fasáda na bočních zdech a oprava nadstřešní části komínu) na nemovitosti ve vlastnictví stěžovatele a jeho matky. Za účelem zjištění skutečného stavu nařídil dne 9. 9. 1998 žalovaný místní šetření, jež se mělo konat dne 23. 9. 1998, po jednáních se stěžovatelem bylo provedeno dne 16. 9. 1998. Dne 17. 9. 1998 vznesl stěžovatel námitku podjatosti vedoucí stavebního úřadu v Čáslavi p. O., když před tím tutéž námitku vznesl i proti pracovníci tohoto úřadu p. P. (o této námitce bylo rozhodnuto dne 14. 9. 1998, č. j. výst. 1008/98). Ve spise je dále založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 1998, č. j. výst. 1125/98 o přerušení řízení zahájeného na návrh stěžovatele ze dne 20. 8. 1998, a to z důvodu podání výše uvedené námitky podjatosti. Doklad o doručení tohoto rozhodnutí stěžovateli ve spise založen není. Ve spise je založen dopis stěžovatele ze dne 17. 9. 1998 zaslaný žalovanému, jehož obsahem je požadavek na sjednání nápravy stavebních

závad, kterými měli manželé M. poškozovat nemovitost stěžovatele; dále jeho dopis ze dne 1. 11. 1998, kterým upřesnil důvody, pro něž vznesl námitku podjatosti výše uvedených pracovníků žalovaného, jež poté doplnil ve svém dopise ze dne 3. 11. 1998 a ze dne 7. 12. 1998. O námitce podjatosti vznesené vůči paní O. rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 1999, č. j. 1125/98. Dne 25. 6. 1999 provedl Okresní úřad Kutná Hora dle pokynu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 25. 5. 1999 šetření u žalovaného ve věci ohlášení udržovacích prací na nemovitosti stěžovatele a uložil žalovanému v této věci provést místní šetření a v případě, že mezi stěžovatelem a majiteli sousedního pozemku nebude možná dohoda, vydat rozhodnutí ve smyslu § 135 odst. 1 stavebního zákona.

Žalovaný oznámením o zahájení řízení o opatření na sousedním pozemku ze 21. 7. 1999 nařídil na den 9. 8. 1999 ústní jednání spojené s místním šetřením, kdy předmětem tohoto jednání mělo být projednání realizace opravy štítové zdi nemovitosti č. p. 224 a stanovení podmínek k opatření na sousedním pozemku nebo stavbě. Po provedeném místním šetření vydal žalovaný dne 17. 8. 1999 pod č. j. 1133/99 rozhodnutí dle § 135 odst. 1 stavebního zákona o opatření strpět provedení prací, jež souvisejí s opravou části štítové zdi domu č. p. 224 – nahození štítové zdi včetně zdi světlíku a opravy nadstřešní části komína, a to z pozemku č. 86, jehož majiteli jsou manželé M., při splnění podmínek vymezených pod č. 1) – 4) tohoto rozhodnutí. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že požadované opravy, jejichž způsob a rozsah provedení byly předmětem tohoto rozhodnutí, byly majitelům nemovitosti č. p. 224 povoleny stavebním úřadem dne rozhodnutími ze dne 21. 4. 1997, č. j. 392/97 a ze dne 2. 6. 1998, č. j. 695/98 (pozn. tato rozhodnutí nejsou součástí předloženého spisu). Na rozhodnutí žalovaného je vyznačeno, že nabylo právní moci dne 3. 9. 1999.

Ve spise je dále založeno podání stěžovatele ze dne 30. 8. 1999, kterým požádal žalovaného o prodloužení termínu provedení prací uvedeného pod bodem 4) výše citovaného rozhodnutí, a to do 15. 11. 2000; dále je zde založen dopis stěžovatele, ve které mj. požaduje, aby mu žalovaný sdělil, zda jeho rozhodnutí ze dne 17. 8. 1999 nabylo právní moci ke dni 5. 9. 1999 a opakovaně požádal o prodloužení lhůty uvedené pod bodem 4) citovaného rozhodnutí. Na základě tohoto dopisu žalovaný dne 29. 9. 1999 sdělil stěžovateli, že rozhodnutí ze dne 17. 8. 1999 již nabylo právní a informoval ho o možnosti požádat před uplynutím lhůty stanovené jeho rozhodnutím pro provedení prací o její prodloužení.

Dopisem ze dne 4. 7. 2000 požádal stěžovatel o prodloužení shora uvedené lhůty pro realizaci stavebních prací, a to do 15. 9. 2001. Na základě této žádosti zahájil žalovaný nové řízení, jež bylo ukončeno vydáním rozhodnutí ze dne 12. 9. 2000, č. j. výst. 887/2000; tímto rozhodnutím bylo ve smyslu § 135 odst. 1 stavebního zákona uloženo majitelům sousedního pozemku a nemovitosti umožnit majitelům nemovitosti č. p. 224 po dobu 14 dnů přístup na jejich pozemek za účelem provedení povolených udržovacích prací s tím, že tyto práce budou provedeny nejpozději do 15. 9. 2001. Dne 1. 9. 2001 požádal stěžovatel žalovaného o opětovné prodloužení termínu pro provedení stavebních prací; na základě této žádosti bylo stěžovateli doporučeno podat si novou žádost o zahájení řízení ve smyslu § 135 odst. 1 stavebního zákona. Řízení v této věci bylo zahájeno dne 29. 7. 2002 a po provedeném ústním jednání a místním šetření bez účasti stěžovatele bylo toto řízení dne 19. 9. 2002 zastaveno. Proti rozhodnutí o zastavení řízení se stěžovatel odvolal, odvolání žalovaný v plném rozsahu vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 4. 11. 2002 rozhodnutí o zastavení řízení zrušil.

Dne 17. 2. 2003 podal stěžovatel spolu s J. V. žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, kterou se domáhali toho, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost do 7 dnů vydat rozhodnutí dle § 135 odst. 1 stavebního zákona, a to v řízení, zahájeném na návrh stěžovatele a žalobkyně dne 20. 8. 1998, evidovaném žalovaným pod č. j. 1008/98.

Rozsudkem krajského soudu ze dne 25. 5. 2004 byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud mj. uvedl, že žalovaný na základě návrhu žalobců ze dne 20. 8. 1998 (jemuž předcházelo jejich podání ze dne 11. 8. 1998) činil bez jakýchkoliv průtahů úkony směřující k tomu, aby mohl vydat požadované rozhodnutí dle § 135 odst. 1 stavebního zákona. Podle soudu není pochybením žalovaného, že na základě podnětu žalobců, jež chtěl vyřídit v souladu s právními předpisy, z moci úřední dne 21. 7. 1999 zahájil řízení o uložení opatření na sousedním pozemku, neboť toto řízení lze zahájit i z vlastního podnětu správního orgánu. Takto zahájené správní řízení bylo ukončeno vydáním rozhodnutí dle § 135 odst. 1 stavebního zákona ze dne 17. 8. 1999, č. j. výst. 1133/99, které dle názoru soudu splňovalo všechny náležitosti správního rozhodnutí, přičemž nepodstatnou je pro toto rozhodnutí skutečnost, že bylo vydáno pod č. j. výst. 1133/99 a nikoliv pod č. j. výst. 1008/98. Nebylo na závalu ani v rozporu s právním předpisem, když žalovaný po podání návrhu žalobců ještě zahájil ve stejné věci řízení z moci úřední a vydal rozhodnutí, jehož se domáhali. Soud měl proto za prokázané, že žalovaný navrhané rozhodnutí podle § 135 odst. 1 stavebního zákona ve shodě s požadavky žalobců již vydal, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud rozhodnou ve věci samé, zabýval se námitkou podjatosti, jež byla ze strany stěžovatele vznesena k osobám soudců tohoto soudu.

Jak vyplynulo ze soudního spisu, dostalo se stěžovateli poučení v otázce složení 5. senátu NSS, jež bude o kasační stížnosti dle rozvrhu práce Nejvyššího správního soudu rozhodovat, o možnosti doplnění tohoto senátu o soudce zařazené do 2. senátu NSS, dále o možnosti uplatnit ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. námitku podjatosti soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce a o důvodech a lhůtě pro uplatnění této námítky. Poučení převzal právní zástupce stěžovatele advokát JUDr. Petr Kasík dne 6. 1. 2005. Dne 21. 1. 2005 uplatnil stěžovatel námitku podjatosti vůči soudcům 2. senátu JUDr. Doškové, JUDr. Příhodovi a JUDr. Šimíčkoví. Dne 23. 3. 2005 pak stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči soudcům 5. senátu JUDr. Novotnému, JUDr. Valentové a JUDr. Matyášové.

Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitka musí být uplatněna do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.

V případě stěžovatele se tento dozvěděl o osobách soudců, jež budou dle rozvrhu práce NSS v právní věci vedené pod sp. zn. 5 As 51/2004 rozhodovat, dne 6. 1. 2005. Vzhledem ke skutečnosti, že podané námitky podjatosti soudců byly podány opožděně, soud k nim ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlédl a ani o nich nemohl rozhodovat.

Ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního

orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (s výjimkou případů, kdy zákon s nečinností správního orgánu spojuje právní fikci vydání rozhodnutí o určitém obsahu, popřípadě jiný právní důsledek). Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpá, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu; k vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení tak ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. nikomu žalobní legitimaci nezakládá a není založena pravomoc soudu proti jiné nečinnosti správního orgánu než takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, ochranu poskytovat a rozhodovat o povinnosti správního orgánu v určité době takový jiný úkon provést. Důvodnost žaloby na nečinnost proto soud může posuzovat (tedy může se věcí meritorně zabývat) jen tehdy, pokud žalobou je požadována ochrana proti nečinnosti správního orgánu spočívající v nevydání rozhodnutí nebo nevydání osvědčení.

Ustanovení § 79 s. ř. s. tedy předpokládá nečinnost správního orgánu ve vztahu k věcnému rozhodnutí, přičemž z hlediska posouzení zákonnosti postupu žalovaného byla významná povaha shora uvedeného návrhu stěžovatele ze dne 20. 8. 1998 a to, čeho se svým návrhem domáhal. Jak vyplynulo ze shora rekapitulovaného průběhu správního řízení, není pochybnosti o tom, že toto řízení bylo zahájeno návrhem stěžovatele, jež se domáhal vydání rozhodnutí dle § 135 odst. 1 stavebního zákona, kterým by stavební úřad pro provedení nezbytných stavebních a udržovacích prací na nemovitosti stěžovatele a jeho matky uložil manželům M., vlastníkům sousedního pozemku a na něm umístěné stavby, aby strpěli provedení těchto prací ze svého pozemku a nemovitosti.

Je rovněž nepochybné, že na výše uvedený požadavek stěžovatele žalovaný reagoval, a to svým rozhodnutím ze dne 17. 8. 1999, č. j. 1133/99. Pokud stěžovatel tvrdí, že rozhodnutím žalovaného bylo ukončeno jiné řízení než to, jež bylo zahájeno jeho návrhem ze dne 20. 8. 1998, je tato námitka sice pravdivá, nicméně jde o tvrzení postavené na zcela formalistickém pohledu na průběh předmětného správního řízení. Jak již bylo uvedeno výše, bylo správní řízení o návrhu stěžovatele bezpochyby zahájeno jeho podáním; na procesní úkon žalovaného, který sám v téže věci dne 21. 7. 1999 znovu řízení z moci úřední zahájil, je nutno pohlížet jako na úkon procesně nadbytečný, kterého v daném řízení nebylo třeba. Jeho provedení však nemá za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Nelze tak, bez přihlídnutí k dosavadnímu průběhu správního řízení a všem okolnostem daného případu, přisvědčit tvrzení stěžovatele, že úkonem žalovaného – tj. oznámením o zahájení řízení z moci úřední, došlo k zahájení zcela jiného, od řízení zahájeného na návrh stěžovatele odlišného resp. samostatného řízení. Vycházejíc z návrhu stěžovatele, z vlastního předmětu řízení a samotného průběhu řízení, nelze než dospět k závěru, jež vyslovil ve svém rozsudku i krajský soud, že rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 1999, vydané pod č. j. výst. 1133/99 bylo logickým ukončením správního řízení, zahájeného na návrh stěžovatele dne 20. 8. 1998 a žalovaný proto nebyl v souzené věci nečinný, byť lze z hlediska procesního mít vůči jeho postupu výhrady.

Pokud stěžovatel namítá, že vydaným rozhodnutím žalovaného nebyly zcela akceptovány jeho požadavky uvedené v návrhu ze dne 20. 8. 1998, dále že byla vedena dvě samostatná správní řízení, jejichž předmět nebyl totožný, nemá toto tvrzení oporu ve spise. Pokud správní orgán vydal dne 17. 8. 1999 meritorní rozhodnutí dle § 135 odst. 1 stavebního zákona, kterým byla majitelům sousedního pozemku a na ní se nacházející nemovitosti

uložena povinnost strpět po určitou dobu omezení související s provedením prací z jejich pozemku na nemovitosti stěžovatele, stalo se tak k návrhu učiněném stěžovatelem. Tvzení stěžovatele, že výrok tohoto rozhodnutí plně neakceptoval jeho požadavky nemůže samo o sobě důvodnost žaloby dle dílu 2. s. ř. s. ve správním soudnictví založit. Důvodnost žaloby na nečinnost lze spatřovat pouze v tvrzení, že správní orgán rozhodnutí nevydal, není však důvodné tvrzení stran toho, jakého obsahu vydané rozhodnutí je, zda stěžovatel s ním souhlasí nebo nikoli.

Další námitky stěžovatele, jejichž obsahem je nedoručení rozhodnutí žalovaného o přerušení řízení (toto rozhodnutí ze dne 18. 9. 1998, č. j. 1125/98 je založeno ve spise a je zmiňováno v dopise Okresního úřadu Kutná Hora ze dne 22. 2. 1999, jež byl zasláno stěžovateli a jehož kopie je založena v soudním spise na č. l. 75), nepravdivost tvrzení o nepodání odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 1999, č. j. výst. 1133/99 (odvolání není ve spise založeno a nepravdivost tohoto tvrzení stěžovatel pouze namítá, avšak neprokazuje), neprovedení důkazu soudem, kdy jako důkaz o jehož provedení stěžovatel žádal, označil rozhodnutí o přerušení řízení založené ve spise, jsou ve vztahu k předmětu řízení - nečinnosti žalovaného ve věci vydání rozhodnutí dle § 135 odst. 1 stavebního zákona - právně irelevantní, neboť jeho předmětem není posouzení procesního postupu žalovaného a správnosti jeho úkonů v průběhu správního řízení, ale pouze to, zda byl či nebyl žalovaný nečinný ve vztahu k věcnému rozhodnutí.

Podle Nejvyššího správního soudu proto krajský soud nepochybil, jestliže posoudil žalobu jako nedůvodnou, neboť není splněn základní předpoklad pro nečinnost ve smyslu § 79 s. ř. s., neboť toto rozhodnutí ve věci již bylo vydáno.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, a proto kasační stížnost postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za situace, kdy soud rozhodoval ve věci meritorně, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť by se jednalo o úkon zjevně nadbytečný.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. ledna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu